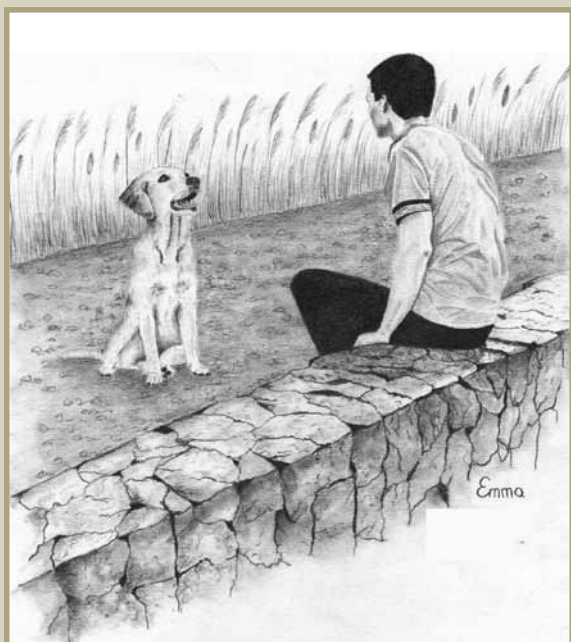

Ewout Storm van Leeuwen

Man en Hond Dialogen

novelle

Ewout Storm van Leeuwen, *Man en Hond*

Copyright © 2021 Ewout Storm van Leeuwen en voor deze uitgave
Boekencoöperatie Nederland U.A.

Een uitgave van Magister, onderdeel van de Boekencoöperatie

Tekening omslag: Emma Bimek

Omslag, opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder
schriftelijke toestemming van de uitgever.

boekcoop@gmail.com

www.boekencooperatie.nl

NUR 301 (novelle)

ISBN 9789072475862 (papieren boek)

ISBN 9789072475879 (e-boek)

Ewout Storm van Leeuwen

Man en Hond Dialogen

1.

Vanaf het muurtje waar hij zat keek de man een tijdje naar links. In de verte liep iemand met een hondje, maar dat wist hij al: even tevoren waren vrouw en hondje langs hem heen gekomen.

Hij keek naar rechts en zag nog net een jogger het bruggetje over de wetering opgaan.

Ook die had hij eerder gezien: de man was even tevoren langs gedraafd.

Hij keek weer naar links; het pad was nu leeg. Net als rechts, de jogger was aan de overkant verdwenen.

Toch niet helemaal leeg: er kwam een grote hond het bruggetje af slenteren. Er volgde geen mens die bij de hond hoorde. De hond slingerde op zijn dooie gemak over het pad, snuffelde eens hier, keek eens daar.

De man bleef gefascineerd kijken, wierp af en toe een blik naar links of daar misschien iemand liep, maar nee.

Het was een golden retriever, zag hij al gauw.

Toen de hond ter hoogte van de man was gekomen, ging hij zitten; midden op het pad.

'Dag hond,' zei de man balorig en kuchte een kikker in zijn keel weg. Het was de eerste keer dat hij vandaag zijn stem gebruikte en dan nog wel tegen een hond. Die zei tenminste niets terug.

'Dag mens,' klonk het. De man fronste zijn wenkbrauwen. Draaide zijn eenzaamheid hem soms een loer?

'Hoe komt het dat je spreekt?' vroeg hij nors. Het zinde hem niet om tegen een hond te praten, maar hij wilde beslist weten wat er aan de hand was.

‘Om toch.’ De hond keek hem met hondenogen aan.

‘Wat is dat nou voor een rottige doodoener!’ zei de man gepikeerd. ‘Het is een belangrijke vraag. Honden spreken normaal geen mensentaal. Wat voor hond ben jij eigenlijk?’

‘Ik ben een Loslopende.’

‘Dat zie ik ook wel.’

‘Waarom vraag je het dan?’

De man stampte met zijn ene voet op de grond. De andere kon niet, die had hij nodig voor zijn evenwicht.

‘Wat voor hond ben jij dat je mensentaal kunt spreken?’

‘Dat zeg ik: ik ben een Loslopende.’

Deze keer hoorde de man de hoofdletter waarmee Loslopende werd uitgesproken en knikte. In een vlaag van schamper inzicht: ‘Dan kan ik je zeker verstaan omdat ik een Vastgelopen ben.’

‘Jij zegt het.’

De hond zuchtte en ging liggen. Met zijn kop op de voorpoten blikte hij omhoog naar de zittende man. Die keek snel links en rechts, maar aan beide zijden was het pad nog steeds leeg.

‘Heb je een huis?’ vroeg de man na een tijdje. ‘Een thuis?’

‘Nee. Jij?’

‘Je ziet er goed verzorgd uit. Doe je dat zelf?’

‘Net als jij.’

Ze bleven elkaar een tijdje aanstaren.

‘Hoe heet je?’

‘Hè hè,’ zei de hond en ging staan, ‘eindelijk een zinige vraag. Loslopenden hebben geen namen. Hebben

Vastgelopenen namen?’

De man dacht even na.

‘Eigenlijk past hun oude naam niet meer en een nieuwe is er niet. Nee, om je een eerlijk antwoord te geven: Vastgelopenen zijn eigenlijk Naamverlorenen.’

‘Net als Loslopenden,’ zei de hond tevreden, kwam een paar passen dichterbij en ging weer zitten.

‘Dan kan niemand jullie kennen, laat staan roepen of commanderen,’ begreep de man.

‘Jij hebt het door. Werkt dat bij Vastgelopenen ook zo?’

Daar moest de man even over nadenken. Hij schudde zijn hoofd. ‘Een Vastgelopene heeft een oude naam. Mensen kennen die en spreken hem er mee aan. Ze weten niet dat degene die ze aanspreken niet meer woont in de gestalte die ze zien.’

‘Of haar. Tenminste: kunnen mensenvrouwen ook een Vastgelopene worden?’

‘Jazeker. Jij ben een reu, worden teefjes ook wel Loslopenden?’

‘Niet dat ik weet. Ik denk het niet. Ze zijn anders, ze kunnen niet goed zonder nest.’

Ze zwegen een tijd. Af en toe keek de ene of de andere kant langs het pad, maar het bleef leeg.

‘Wat doe je als een mens ziet dat je los loopt?’

‘O, voor dat gebeurt verdwijn ik in de bosjes. Ik zie mensen eerder dan dat ze mij zien.’

‘Hoe kom je aan eten?’

‘Gaat je niks aan.’

De man keek hoofdschuddend naar de hond, die geïnteresseerd terug keek.

‘Volgens mij ben je geen echte hond.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Omdat je praat.’

‘Daar zit wat in.’

De man bedacht zich opeens iets. ‘Je zei dat je in de bosjes verdwijnt voordat een mens kan zien dat je los loopt. Maar je kwam wel linea recta naar mij toe.’

‘Nou, zo rechtuit liep ik niet. Er was nogal veel te zien en te ruiken onderweg.’

‘Praat er niet omheen.’

‘Dat maak ik zelf wel uit.’

‘Je kwam naar mij toe, toch?’

‘Ja, jij bleef zitten, toen moest ik wel naar jou toe.’

‘Dit gesprek was dus de bedoeling?’

‘Van mij of van jou?’

‘Hoe kan het mijn bedoeling zijn geweest, als ik het zelf niet wist?’ mompelde hij.

‘Wat zeg je? Mompel niet zo.’

‘Kan je mijn gedachten dan niet lezen? Ik dacht...’

‘Natuurlijk, alleen ongecompliceerde gedachten. Of je links of rechts gaat, of je boos bent of honger hebt. Dat gepruttel in jezelf is echter onbegrijpelijke wartaal. Voor alle dieren trouwens, heb ik begrepen.’

‘Ja, dat kan ik me voorstellen,’ zei de man beteuterd. ‘Neem me niet kwalijk.’

‘Geeft niet,’ zei de hond goedmoedig. ‘Mensen maken het altijd moeilijk voor zichzelf. Of voor anderen. Voor dieren helemaal.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei de man nogmaals. ‘Eh, Vastgelopenen ook?’

De hond hield zijn kop schuin en scheen na te denken.

‘Je bent de eerste die ik tegenkom,’ zei hij tenslotte aarzelend. ‘Voor zover ik weet dan. Nee lastig maak je het niet voor me. Eigenlijk ben je best wel plezant.’

Ze keken elkaar aan en toen dat ongemakkelijk werd, keken ze tegelijk links en rechts of er iemand aankwam.

‘Toch vind ik het vreemd dat je zomaar naar me toekomt, voor me op het pad gaat zitten en me aanspreekt. Vind je dat zelf niet vreemd?’

‘Eh, ja. En nee.’

‘Wat betekent dat nou weer?’

‘Dat weet ik ook niet precies. Eerst niet, toen wel en later weer niet. Zoiets. En nu je het me vraagt, vind ik het héél vreemd, ja.’

De man keek de hond gepikeerd aan, tot de betekenis van het antwoord tot hem doordrong.

‘Ja, zo verging het mij ook een beetje,’ bromde hij. ‘Toen je aan kwam lopen was ik nieuwsgierig, maar ik vond het niet vreemd.’

‘Wat ik wel vreemd vond, is dat je me aansprak en meteen geloofde dat ik terug sprak.’

‘Jij wist dat je met mensen kunt praten. Waarom vond je het dan vreemd?’

De hond schudde zijn kop, zo te zien in ongeloof.

‘Mens, mens, wat denk je nu dom. Er heeft nog nooit een mens met me gepraat. Mensen denken dat ze dat niet kunnen.’

‘Hoezo dom? Dat wist ik toch niet?’

‘Is dat niet hetzelfde?’

‘Natuurlijk niet!’

‘Zo natuurlijk is dat niet.’

‘Dat zeg ik...’ De man was nu echt in verwarring. Hij stond op van het muurtje en liep naar de waterkant. En weer terug, maar hij ging niet zitten.

‘Waarom ga je niet zitten?’

‘Mijn been slaapt.’

De hond blafte.

‘Lach me niet uit.’

‘Hoe kan er nu een been van je slapen als je zelf niet slaapt?’ grijnsde de hond met de tong uit de bek.

‘Dat noemen we zo als de bloedsomloop afgeknepen is en alle gevoel weg is uit je been of arm of hand of wat dan ook.’

Dat scheen de hond te verbazen. Hij wierp een snelle blik naar beide kanten van het pad en ging liggen. ‘Het begint nu wel een erg platvloerse conversatie te worden,’ mopperde hij. ‘Als we het over lichamelijke ongemakken willen hebben kunnen we beter naar de wachtkamer van een dierenarts gaan.’

De man wilde vragen wat een Loslopende van dierenartsen wist, besloot er van af te zien en ging weer op het muurtje zitten, nu met de andere bil.

De hond stond op, liep langs hem heen, ‘Afgeluisterd van twee dameshondjes,’ en was verdwenen in de bossages.

Het ging zo snel en met zo weinig beweging gepaard dat de man niet begreep waar de hond was gebleven toen hij even niet keek.

Vanaf het bruggetje was een jogger het pad op gekomen.